

โต๊ล่อะซ๊ะเล๊อดู่ะเทอ

โต๊ล่อะซ๊ะเล๊อดู่ะเทอ

เรื่อง อรอมล สันติอรุโณทัย

ภาพ ศรัณย์รักษ์ สันติอรุโณทัย

เรียบเรียง อรอมล สันติอรุโณทัย

มีนาคม **2563**

มูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Foundation for Applied Linguistics) ร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 5 และ 6

“โครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยโดยนำภาษาถิ่นร่วมจัดการเรียนรู้ (ทวิภาษา : กะเหรี่ยงสกอร์ – ไทย)”

Supporting Mother Tongue Based MLE Project in Ethnic Minority Communities in Thailand : Sgaw karen - Thai

ภายใต้การสนับสนุนของมูลนิธิเกื้อฝันเด็ก Child’s Dream Foundation (CDF)

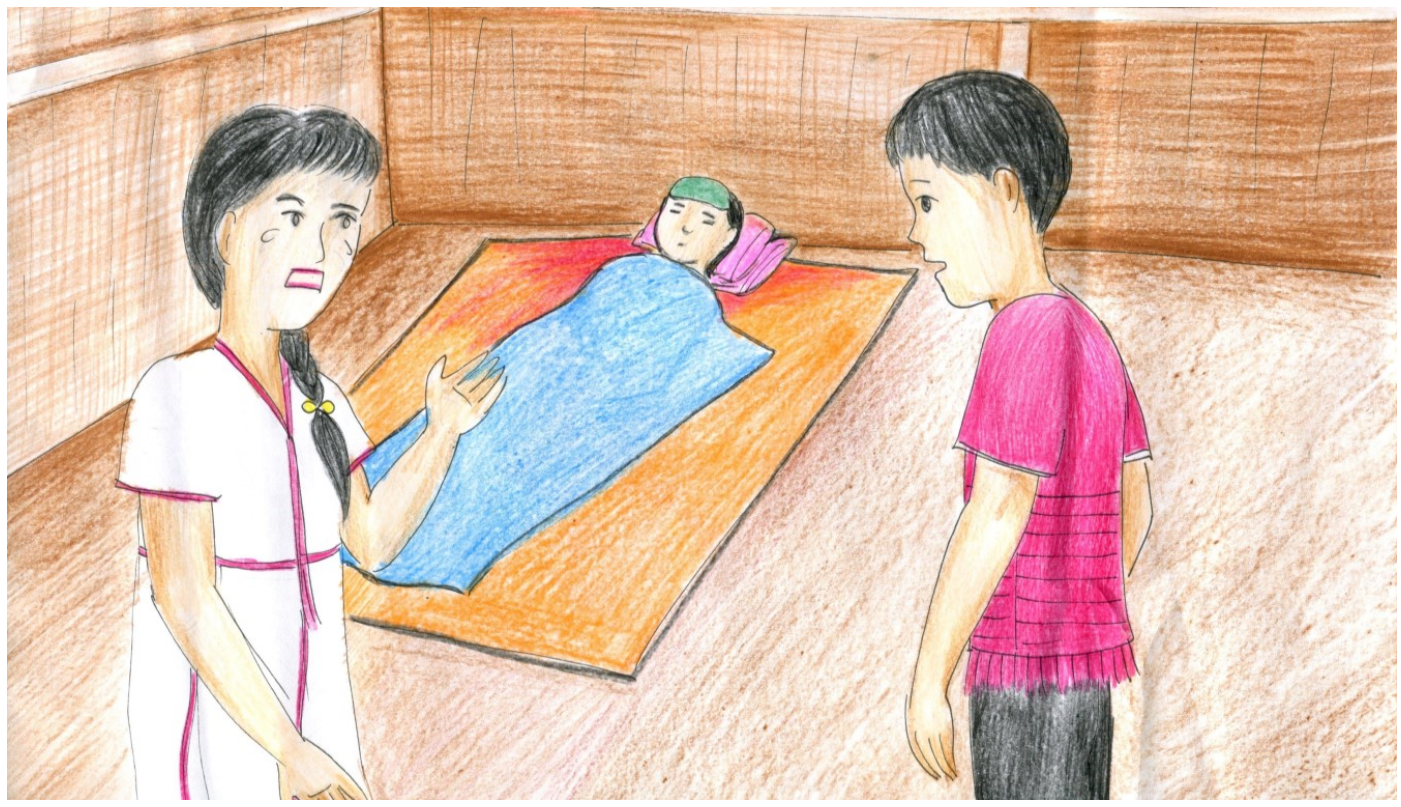
โม่แด แก๊ พ่อะมื่อปฆ่า เล๊อ อ่าวา เต๊อโอ่ะ เลอ บ่า อ๊าซู่ อ่าพล๊า อ่อะต่า อ่าโพมื่อ โอ่ะแว เต่อฆา อ่ามี แว เล๊อ น่อ ลีลี๊ ด๊อ อ่าโพควา โอ่ะแว เต่อฆา อ่ามี แว เล๊อพาตาต๊า คีฆาเน่ อ่า เต๊อ ล่อฆ่ะ ล่อะซ๊า บาฮ

ลีลี๊ แก๊ โพซ่า เล๊อ อ่าคือ โต๊ เจอ อ๊าโม่ มาต่า ก๊อมี แพ๊ เล๊อ อ่ามา แว เซ ตาต๊า เน่ เก่อะ เต่อมาต่า น๊อ มี บาฮ ฮ๊ะโล่แก๊ว ดีเน่ มื่อเต่อนี อ๊าโม่ โชเก๊ ลีลี๊ กว่าแชว อ๊ะโม่ อ่าคี ชวา อ๊ะโม่ อ่าโล พอเม แฆเอ่ะอ๊า โม่อ๊าต่า ด๊อ แล มาต่า เล๊อโรปู

ด๊อ ตาต๊า ฆาเน่ เต่อมาต่า น๊อ มี บาฮ ฮ๊ะ โล่แกว๊ ดีเน่ อ๊ะแว่น่อ เมอ อ่ามาต่า อ่าแว เต่อมา แว บาฮ ด๊อ อ๊ะโม่ ที่ แว อ๊ะโม่ อ่าซ๊ะ ฮ๊ะคอ โด่ะม๊ะ อ๊ะโม่ อ๊าต่าชา น๊าท่อ มา ด๊อ มื่อเต่อนี อ๊ะ ต่าอ่อะ ต่าออเต๊อโอ่ะ น๊อมี เลอ บาฮ เม่เล๊อ ต่ามา ก๊อมี ลีลี๊ บ่ะ มา เกแว เต่อฆา เด๊อ มาแว เต๊อคลื๊อ บาฮ ลีลี บ่ะ กว่าแชว อ๊ะโม่ อ่าคี บ่ะมาต่าเล๊อ เด๊อ ด๊อ บ่ะ แล มาต่า เล๊อ โรปู ด๊อ ตือ อ่อะ ต่าอ่อะ ต่าออ เต่อคลื๊อ เลอ บาฮ

เมเดอ ต่าอ่อะ ต่าออ เล๊อ อ๊าพ่ะ แวจฆา
ลอ จฆาลอ ด๊อ ตาต๊า ฆาเน่ ฮ๊ะโล่แก๊วเก
ด๊อ ที่แว อ๊ะ แว่น่อ ฮ่อ ด๊อ จ๊ะแว น๊อ เน๊อ
บ่ะ จา ลอฮ เล๊อ อ่าซ๊ะ โก๊ปู เน่ โชโม่แว
เล๊อ อ๊ะ โม่ บ่ะ จาแลฮ บ่ะช่า อ๊ะ แว่น่อ
แต๊ เชอ ออ เล๊อ เด๊อ อี เม เต๊อโอ่ะ เล๊อ
อ่อะ เลอ บาฮ ต่าด๊อ ต่าล่า เล๊อ ซู่ออ เนฮ
อ่า เต๊อ โด่ะท่อ ดีบาฮเป๊อ เก่อแล ศือ อ่อะ
ต่าเล๊อ ปฆาปู เดอ แล เต่อเซ บ่า

ปฆา เต๊อโอ่ะ กว่า แชว โม่ เม่แว เล๊อ แค อี โม่ เน่ อ๊าต่าน๊าท่อ ก๊อมื่อนี ลอ เป่อ ซ๊าอื๊อ เล๊อ โม่ เม๊บ่ะ ต่ามีมี เป่อ โต๊เจอ ออ เต่อ คลื๊อบ่า แพ๊ ตาต๊าน่าฮูแว ด๊อ เน่อ ท่อ แว เล๊อ อ่ามาลีโกล๊ อ่าซ๊ะ อ่าแว ด๊อ ชี่นอ ฮ่อ ท่อแว ด๊อ แต๊บ่ะ อ๊ะ แวน่อ น๊อ ตือซู๊ญ่า เจ่อ เก๊อ โต๊ เจอเน๊อต่า เจ่อ เต๊อ มาลีโกล๊ เจอซ๊า เลอบาฮ แพ๊ อ่า แต๊

แว วี ด๊อ ฮ่อ

โอ่ะต่อ แวด๊อ เศ่ท่อ แว เล๊อ เด๊อ ล่อม่า แว เซ๊อน่าริ่ะ แฮ เก ช่อะ ต่าด๊อ ต่าล่า ญ่าโพ เมอ อ๊าแว่น่อ แฆอ่อะ อ๊ะแว่น่อ ที่ แว ด๊อนี ท่อ ซ๊ะคือต่า ตือเน่ ตาต๊า แก๊ เก ปฆาน่าโล โต๊เจอ อ๊ะ แว่น่อ มาต่า อ๊ะโม่ ที่ แว อ๊ะ ต่ามื่อะซู่ มื่อะซ๊ะ โอ่ะ ด๊อ อ๊ะ ต่าชา มื่อะ ท่อ เก แวด่ะ ด๊อ อ๊ะ ต่าชา ลอม่า เก แว ด่ะ เน่ ลอฮ

เรื่อง ช่วยเหลือกันในครอบครัว

แม่แดงเป็นหญิงหม้าย มีอาชีพปลูกผักขาย มีลูกสาว 1 คนชื่อลินลี่ และลูกชาย 1 คน ชื่อตาต้า เด็กทั้งสองมีนิสัยที่ต่างกันมาก ลินลี่เป็นเด็กผู้หญิงที่ขยัน ช่วยเหลือแม่ทุกอย่างที่เขาจะทำได้ แต่ตาต้าเป็นเด็กที่ขี้เกียจ ชอบเที่ยว ไม่ช่วยแม่ทำงานเลย และแล้วแม่แดงก็ล้มป่วยกะทันหัน ลินลี่ก็คอยดูแลแม่ เช็ดเนื้อเช็ดตัว หุงข้าวทำอาหารให้แม่กิน และออกไปทำสวนแทนแม่ แต่ตาต้าไม่ได้ช่วยอะไรเลย วัน ๆ ก็ได้แต่เที่ยวเกเร ถึงแม้พี่สาวจะคอยขอให้ช่วยทำงาน แต่เขาก็ไม่สนใจ พอแม่เห็นก็เศร้าใจและเสียใจ ทำให้แม่มีอาการทรุดลง และแล้ววันหนึ่งที่บ้านก็ไม่มีอาหารที่จะกิน เพราะภาระทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นดูแลงานบ้าน ดูแลแม่ และทำสวน หน้าที่เหล่านี้ลินลี่ต้องทำเองทั้งหมด ทำให้ลินลี่ทำอะไรไม่ทัน อาหารและข้าวที่เคยเก็บไว้ ค่อยๆ หมดไป เหมือนเช่นเคยตาต้ากลับมาจากการเที่ยวเล่น แต่ในวันนี้เขาเห็นลินลี่นั่งร้องไห้ เขาเลยเข้าไปถาม “พี่ๆ พี่เป็นอะไร” ในใจก็คิดว่าแม่ของเขาคงเป็นอะไรไปแน่ ๆเลย ในทันใดนั้นลินลี่ก็ตอบว่า “ที่บ้านเราไม่มีข้าวกินแล้วนะ ผักที่พี่ปลูกก็ยังไม่โต จะออกไปหาอาหารในป่าก็ไปไม่ได้เพราะเป็นห่วงแม่ เพราะตอนนี้อาการแม่ก็ทรุดลงเรื่อง ๆ เลยนะ พี่กลัวว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับแม่แล้วจะช่วยแม่ไม่ทัน” เมื่อตาต้าได้ยินแบบนั้นก็โล่งอก แต่มีความรู้สึกสำนึกผิดที่ตนไม่เคยช่วยแบ่งเบาภาระอะไรเลย เขาจึงนั่งลงกับพื้น ร้องไห้เสียงดัง และบอกกับพี่สาวว่า “พี่ครับต่อไปนี้ผมจะช่วยพี่ ผมจะไม่เกเร อะไรที่ผมช่วยได้ผมก็จะช่วยนะครับ” เมื่อพูดเสร็จเขาก็หยุดร้องไห้ และลุกออกไป เวลาผ่านไปประมาณ 3 ชั่วโมงตาต้ากลับมาพร้อมผักและปลาเอามาให้พี่สาวทำอาหาร พี่สาวเห็นแล้วยิ้มออกมาด้วยความดีใจ และเย็นวันนั้นเขาก็นั่งกินอาหารด้วยกันอย่างมีความสุข หลังจากวันนั้นนิสัยตาต้าก็เปลี่ยนไป เขาออกไปช่วยพี่สาวทำสวน หาอาหารในป่า

และช่วยดูแลแม่ เขาทั้งสองช่วยแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกัน พอแม่เห็นดังนั้นก็รู้สึกดีใจ และมีความสุข ที่ได้เห็นทั้งสองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ต่อมาแม่แดงก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ จนหายเป็นปกติ แม่เขากลับมาทำงานได้อีกครั้ง และมีลูกๆทั้งสองคนก็ยังช่วยทำแม่ทำงาน พวกเขาทั้งสามอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

MTB MLE

Instructional and Learning Materials Repository